

במדינה

האנושות

בן אדם

הוא ידע שמרבית בני-עמו יחשבוהו ל- בוגד, כי פוליטיקאים חסרי-מצפון ישמיצוהו כסוכן-האויב, כי אנשים מכובדים ירחקו ממנו, כי יידיהו יתרוצו את פעולותיו כי מעשי אדם המהוני.

הוא היה איש-מחשבה. הוא שלט במקצועו. הוא ידע כי המשך הניסויים הגרעיניים יביא מותח, מומים ואסונות למיליונים, מהם מיליונים שטרם נולדו. אך הוא ידע גם כי אינטרסים אדירים מעוניינים בהמשך הניסויים, כי אינטרסים אלה שולטים בממשלת ארצו, וכי אינטרסים אלה מתבצרים מאחורי הסיסמה הכליכולה: "בטחון ה"מדינה".

הוא יצא למאבק. כמעט לבדו. בתקופה האפלה ביותר של ארצות-הברית, תקופת מקארתי, עמד מול האחירה העכורה של משפט-ההילוני. עתונים המוניים, כמו השבועון טיים, שפכו עליו קיתונות של בוז קריינידיהו ליגלגו לו, עסקנים תבעו להזניח מינו לחקירה.

אבל אט-אט החל קולו משפיע. אנשים שחשדו בו החילה, ושצחקו ממנו לאחר-מכן, החלו מקשיבים לדבריו, שוקלים אותם ולבסוף משתכנעים.

בהדרגה השתנתה האחירה. נשיא חדש הגיע לשלטון. ולפתע, כעבור תריסר שנים, הפכו דבריו דוקטרינה רשמית של ארצות-הברית. בטכס חגיגי נחתם הסכם איסור הניסויים.

השבוע, ביום בו נכנס ההסכם לתוקפו, הביעה ועדת פרס-נובל את תודת האנושות ללוחם העריירי. היא העניקה את פרס-השלום שלה לפרופסור ליינוס פאולינג, איש-המופת העולמי.

העם

כוח מול כוח

זאת לא היתה התחלה של מלחמת-אחים. אבל זאת היתה אזהרה ברורה כי מלחמת-האחים היא בלתי-נמנעת, אם לא תיבלם ה"התקפה הדתית בעוד מועד.

כאשר 15% של האזרחים מנסים להשליט כפייה וטרור על 85% — הם מוזמנים צרות. המחנה הדתי במדינה לא הבין זאת עד כה. כי הוא מאורגן וקנאי, בעוד המחנה החילוני הגדול משולל אירגון, שקוע באדישות, ונר"א אה כי אין קץ לסבלנותו.

אבל לחץ יוצר לחץ-נגדי. ההישגים ה"דתיים", שחדרו יותר ויותר לתוך חיינו של הפרט בישראל, יצרו בהדרגה מי שקע של מרידות ושינאה. עד שהחלו הפרעות ה"שיטתיות בדרך למעבר-מנדלבאום, וההתקפה האלימה על מוסדות-החינוך הנוצריים.

לפתע התעורר המחנה החילוני — ורוח חדשה החלה מנשבת בישראל.

תנועת-המרי החילונית. רוח זו אינה פוגרומיסטית. אין היא באה לעשות שפטים בדתיים. היא מתבטאת בסיסמה ה"מוצלחת, "כוח מול כוח". כלומר: יצירת כוח-הרתעה, שיבלום את התקדמות הכפייה הדתית ויאפשר דו-קיום בשלום.

שום איש לא אירגן את המיפנה. הוא החל באופן ספונטאני במעמקי התודעה הציבורית. רית. כמו תמיד בישראל, צועדת העתונות היומית אחרי הציבור, והמפלגות אחרי ה"עתונות.

התגובה הציבורית על פרעות מעבר-מנדל-באום והשתוללות בתוריהישיבות היתה חד-משמעית. כמה עתונים, וכיניהם השבועון המסויים, שימשו לה פה. אחריהם נטחפו עתונים אחרים.

המפלגה הראשונה שהרגישה את לחץ ה"חסיסה היתה מפ"ם, אשר צעירי קיבוציה מזהים את עצמם בכל לב עם חיל-החלוצ של תנועת-המרי החילונית. השבוע נתנה מפ"ם את האות — ובין-לילה הפכה תנועת-המרי מפעולת-התנדבות של יחידים בעלי-רצון טוב לכוח מגויים רב-עוצמה.

אפשר לבוא אל מפ"ם בטענה מדוע שת"ק במשך כל השנים, כאשר האופנסיבה ה"דתית התקדמה צעד אחרי צעד. אפשר לטעון כי מפ"ם נסחבה גם כאן אחרי מלחמתם של אחרים. אפשר לטעון כי איגיוס כוחה במאבקים אחרים, כגון המאבק נגד המימשל הצבאי, מטיל צל על מנהיגותה. אולם אי-אפשר היה לשלול השבוע את המעשה הרב שעתה מפ"ם, בהפעלה חלק מכותה ה"עצמאית.

דובק רויאל

20 סיג.
81 אג.

תעובות חדישה:
"TOASTED"

הפסטיבל היצ של העתונות הקומוניסטית

ייערך בשבת, 19.10.1963, משעה 11 בבוקר ועד חצות הלילה

בגני-התערוכה — תל-אביב

עצרת חגיגית

בשעה 4 אחרי-הצהרים, בהשתתפות

משלחת המפלגה הקומוניסטית האיטלקית

דברים: מ. סנה, עורך ראשי של "קול העם"
ת. טובלי, עורך ראשי של "אל-איתחאד"
ש. מיקוניס, המוכיר הכללי של מק"י.

בתוכנית האמנותית:

הומרת נחמה הנדל; השחקנים יוסי בנאי ואבנר חזקיהו; להקת זמר ופולקלור "הנוודים"; תזמורת מזרחית; הצגות סרטים; שעשועים; תחרויות-ספורט; נשף ריקודים. הגרלה — הפרס הגדול: נסיעה חינם לארץ סוציאליסטית.